

DE CRIME COMPAGNIE

MARELLE
BOERSMA

PSYCHOLOGISCHE
THRILLER

IK
VOLG
JE

Ik volg je

Marelle Boersma

Proloog

De pijn dwingt me mijn ogen gesloten te houden. Als ik mijn arm optil om mijn voorhoofd te masseren, slaat hij ergens tegen aan. Een wand? Een kast? Mijn oogleden trillen. Ergens boven me is een smalle lichtspleet in een verder compleet donkere ruimte.

Terwijl de rest van mijn hoofd ook ontwaakt, hoor ik een zacht gekreun. Ben ik dat?

Ik lig op mijn rug en voel om me heen. Een stugge stof omringt me, met direct daarachter iets hards, als een afgesloten ruimte.

Met een schok open ik mijn ogen en kom ik razendsnel overeind. Ik stoot mijn hoofd en klap net zo hard weer terug op iets wat de naam kussen niet verdient.

Ik weet het allemaal weer. En terwijl het gesprek terugkomt – wanneer was het? – lift de radeloosheid net zo hard mee. Zijn wanhopige ogen, de woorden met een verkeerde kleur, zijn armen, de scherpe pijn. En de kist die uitnodigend openstond.

‘Samen weg. Dat wilde je toch, Pien? Maar niet met mij, hè? Niet met mij!’

Ik heb gesmeekt, maar ik kon niet tegen hem op.

Terwijl ik de lichtspleet aftast dringt het tot me door. Levend begraven. De benauwdheid drukt mijn borstkas in tot ik zo snel begin te ademen dat ik bang ben te gaan hyperventileren.

‘Rustig, Pien. Blijf rustig. Doe het voor Eva,’ fluister ik. Mijn woorden worden direct geabsorbeerd door de stilte, waardoor de gewenste rust nog verder wegdrijft. Pas als ik mijn handen op mijn buik leg en me heel sterk concentreer op mijn ademhaling, word ik langzaam wat rustiger.

‘Levend begraven, dat wel. Onder de grond, dat niet.’ Ik zeg de woorden hardop zodat ze beter tot me doordringen. Ik mag de angst geen kans geven. De lichtspleet trekt weer mijn aandacht. ‘Niet onder de grond,’ herhaal ik voor alle zekerheid, zodat het goed in mijn brein wordt opgeslagen, waar paniek op de loer ligt.

Voorzichtig probeer ik op mijn zij te draaien, maar de ruimte is te beperkt. Al snel zit ik klem tussen de deksel en bodem van mijn doodskist. Ik duw hard tegen de deksel, zet mijn lichaam als hefboom in, maar er is geen beweging in te krijgen. Er razen zoveel gedachten door mijn hoofd dat ik niet weet welke ik het eerst vast moet grijpen. Ik moet eruit. Eva is in gevaar!

Ik bons met mijn vuist tegen de deksel en schreeuw zo hard als ik kan: ‘Hallo! Help me, ik zit opgesloten. Haal me hier uit.’ Spits dan mijn oren, wil elk klein geluidje op kunnen vangen, maar hoor alleen stilte om me heen.

Het is warm, en een haar kriebelt vervelend op mijn voorhoofd. Omzichtig breng ik een hand langs mijn lichaam naar boven en veeg het zweet van mijn voorhoofd. Is er wel voldoende lucht? Wordt het mijn dood, hier in deze afgesloten ruimte? Of is het alleen maar inbeelding? Hij wil me niet dood, toch?

Net als ik weer wil bonzen hoor ik iets. Geschuifel. Een ademhaling. Gesnuif.

‘Help me,’ schreeuw ik uit alle macht, terwijl ik opnieuw hard tegen de deksel ram.

Weer geritsel, en dan niets meer. Weg.

De beklemmende stilte omsluit me. Ik wil huilen, me overgeven aan de wanhoop. Niemand is geïnteresseerd in mij. Niet meer. Zijn zorgvuldig opgebouwde getreiter heeft me tot uitschot gemaakt. Compleet verlaten door iedereen. Met mijn

beide onderarmen tegen de deksel aan gedrukt laat ik mijn tranen lopen.

Ik ben niet belangrijk. Voor niemand. Maar het gaat mij om Eva. Nu ik hier begraven ben, loopt zij groot gevaar en is er niemand meer om mijn dochter te beschermen.